



Arrest

nr. 104 739 van 10 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in 1342 (Afghaanse kalender, 1963) in het dorp Qalai Walayat, subdorp van Amarkhel, district Maidan Shahr, provincie Wardak. U studeerde tot en met de elfde graad.

Na eerder actief te zijn geweest in de beweging Mahaz-e Melli werd u in 1364 (1985) commandant bij Hezb-i Islami. U vertelt onder andere tijdens het eerste gehoor dat u als Hezb-i Islami commandant verantwoordelijk was over een aantal dorpen. Als er in die dorpen mensen werden aangetroffen die propaganda maakten tegen de moedjaheddin of spioneerden voor de overheid, werden zij door jullie gedood. U bleef actief als commandant bij Hezb-i-Islami tot u uw dorp ontvluchtte in 1375 (1996), toen de Taliban de controle over de regio overnam.

Vervolgens vestigde u zich in het dorp Haji Abad in de Iraanse provincie Kerman tot 1382 (2003), toen u terugkeerde naar Afghanistan. U hield zich voortaan bezig met de landbouw op uw gronden. U ontvluchtte op het begin van de negende maand van 1389 (ca einde november 2010) Afghanistan uit vrees voor de Taliban. De Taliban bedreigde u immers omdat u de wapens die uw broer voor de Taliban in bezit had na zijn dood niet kon teruggeven. Bovendien wenste de Taliban dat u hun troepen zou vervoegen, hetgeen u weigerde. U zou vernomen hebben dat de Taliban van plan was u op te pakken. Een strijder waaraan u vroeger leiding gaf, was met deze opdracht belast maar informeerde u tijdig. Tegelijkertijd werd u ook geviseerd door legercommandant Y.(...) die van u verwachtte dat u informatie over de activiteiten van uw broer en de Taliban doorgaf. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara, een lidkaart, twee commandantkaarten, een brief, twee foto's en een enveloppe neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de Taliban te worden gedood omdat u de leegte die de dood van uw broer had veroorzaakt niet wenste op te vullen en zijn wapens evenmin kon teruggeven. Eveneens vreest u vervolging vanwege de overheid omdat u niet inging op hun vraag om informatie te verschaffen over de activiteiten van uw broer bij de Taliban. Er dient evenwel opgemerkt te worden dat er aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht (CGVS 16/3/2012 p.9,11,12).

Zo slaagt u er niet in de oorzaak aannemelijk te maken van zowel de vervolging die u vanwege de Taliban vreest als de vervolging die u van de overheid vreest, namelijk de activiteiten van uw broer bij de Taliban. U vertelt immers dat u niets weet over de activiteiten van uw broer bij de Taliban na zijn terugkeer in 1384 (2005), noch weet u wie destijds de commandant van uw broer was. Dat u in het geheel geen informatie weet te verschaffen over de bezigheden van uw broer bij de Taliban, die aan de grondslag van uw asielmotieven liggen, is zeer verwonderlijk. U beweert immers dat uw broer u en zijn gezin elke maand bezocht. U zou tijdens die bezoeken met hem gediscussieerd hebben om hem ervan te overtuigen de Taliban te verlaten. Dat u ondanks de contacten en het bediscussieerde onderwerp geen enkele informatie bezit over de activiteiten waarvan u hem wou doen afzien, terwijl u zijn oudere broer bent en hij uw vroegere ondergeschikte en vertrouwenspersoon, is zeer weinig geloofwaardig (CGVS 16/3/2012 p. 9, 10, 12; CGVS 6/9/2012 p.2). Dat u gezien de omstandigheden geen informatie kan geven over de activiteiten van uw broer bij de taliban is dan ook niet aannemelijk.

Daarnaast blijken uw verklaringen talrijke tegenstrijdigheden over de kern van uw relaas te bevatten die het geloof in uw vluchtverhaal verder onderuit halen. Allereerst dient er op gewezen te worden dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken een geheel ander asielaanvraag liet optekenen. U vertelde er dat u een eerste keer door de Taliban benaderd werd om de wapens in te leveren die u nog had van toen u commandant van Hezb-i Islami was, hetgeen u effectief deed. Enkele jaren later werd u twee keer door de Taliban meegenomen en gevraagd om hen te helpen. U weigerde hun verzoek in te willigen waarop de Taliban u een spion noemde, zo verklaarde u. Er zou door de Taliban een arrestatiebevel tegen u zijn uitgevaardigd. Eén van de personen die was opgedragen om u te doden (Z.(...)) verwittigde u evenwel op tijd, zodat u kon ontsnappen. De kern van het relaas dat u op het Commissariaat-generaal bracht, namelijk de activiteiten van uw broer en zijn wapens, komen in uw verhaal bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het geheel nergens voor. Integendeel, bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u op 12 mei 2011 dat S.(...), uw bewuste broer, drie jaar eerder al kwam te overlijden. Tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal stelt u echter dat S.(...) zo'n zeven maanden voor uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk in de 8ste maand van 1389 (23 oktober – 21 november 2010) overleed (CGVS 16/3/2012 p.9,11,12; CGVS 6/9/2012 p.8; DVZ Vragenlijst p.4; CGVS Vragenlijst p.3). Ook van het feit dat u nog een tweede keer door de Taliban werd meegenomen, rept u ten aanzien van het Commissariaat-generaal met geen woord. Dat u geheel tegenstrijdige verklaringen aflegt over de kern van uw asielaanvraag schaadt ernstig het geloof in dat relaas.

Ook over de vervolging die u kende van de overheid legde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken andersluidende verklaringen af. U vermeldde uw problemen met de overheid in het geheel niet en de afsluitende vraag of u naast de aangehaalde problemen nog problemen heeft

gehad met de overheid, beantwoordde u negatief (CGVS 16/3/2012 p.9,11,12; CGVS Vragenlijst p.3). Ook dit mag erg verbazen.

Voorts bent u ook tegenstrijdig over de gebeurtenissen die centraal staan in uw vluchtrelaas. Zo zegt u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat de Taliban u een week na het bezoek van Y.(...) meenam. Tijdens het tweede gehoor beweert u echter dat de Taliban u reeds twee dagen na de komst van Y.(...) ontvoerde (CGVS 16/3/2012 p.9,11; CGVS 6/9/2012 p.8). Deze tegenstrijdigheid gaat over de kern van de vervolgingsfeiten waar u uw toekomstige vervolging aan ontleent. Ook over de komst van commandant Y.(...) na uw vrijlating door de Taliban lopen uw verklaringen uiteen. Waar u eerst zegt dat Y.(...) een tweede keer kwam op de derde dag na uw vrijlating, meent u tijdens het gehoor in september 2012 dat Y.(...) een dag later al langskwam (CGVS 16/3/2012 p.12; CGVS 6/9/2012 p.8-11). Bovenstaande tegenstrijdigheden verhinderen dat er enig geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen waarop u uw terugkeervrees steunt. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan de aangevoerde asielmotieven.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat uw asielmotieven als ongeloofwaardig moeten worden bestempeld. De vluchtelingenstatus kan u derhalve niet toegekend worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat de algemene situatie in uw regio van herkomst betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde uit Wardak afkomstig te zijn. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan in de hoofdstad Kabul kunt vestigen. U bent immers een volwassen man, die de elfde graad afwerkte en het lezen en schrijven in beide landstalen machtig is (CGVS 16/3/2012 p.4). Voorst blijkt u over familie in Kabul te beschikken. Zo wonen onder andere uw tante en de tante van uw vrouw in de hoofdstad (CGVS 16/3/2012 p.3). Bovendien blijkt u over een zeer aanzienlijke hoeveelheid gronden en appelbomen te beschikken die uw integratie in de stad Kabul zullen vergemakkelijken (CGVS 16/3/2012 p.6). Uit uw verklaringen kan dan ook nergens worden opgemaakt dat Kabul in uw geval niet als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven

van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara, de lidkaart, de twee commandantkaarten, de brief en de twee foto's betreffen immers slechts uw identiteit en uw activiteiten bij Hezb-i Islami en kunnen als dusdanig de bovenstaande appreciatie niet weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat voorkomt als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beweert ten onrechte dat het relaas ongeloofwaardig is op basis van tegenstrijdigheden. De kern van het relaas van verzoeker is wel degelijk zeer duidelijk en geenszins tegenstrijdig. Verzoeker legt ter staving zelfs de stukken neer die hij in zijn bezit heeft, maar hierover rept de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met geen woord. De enkele vergissingen en onduidelijkheden worden uitvergroet en aangewend als bewijs dat het relaas van verzoeker op leugens zou berusten. Tussen het beleven van feiten en de latere herinnering is steeds een foutenmarge, afhankelijk van de tijd die verstreken is en de omstandigheden waarbinnen de feiten zijn gebeurd. Het feit dat een aantal vergissingen zijn gemeld, bewijst net dat het relaas berust op waarheid. Indien tijdens de verschillende uitgebreide verhoren geen enkele onduidelijkheid zou kunnen zijn vastgesteld, zou dit net wijzen op een ingestudeerd verhaal, wat *in casu* dus geenszins het geval is. Verzoeker gaf in zijn gehoor duidelijk aan dat de taliban van oordeel was dat verzoeker wapens bij zich had. Dit werd reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken uiteengezet. De oorzaak van al die aandacht door de taliban ligt bij de broer van verzoeker, die op dat ogenblik bij de taliban in dienst was. Dit dient steeds in het achterhoofd gehouden te worden bij de beoordeling van de uiteenzetting en de antwoorden van verzoeker. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen laat volledig na om dit te doen en meent er te mogen van uitgaan dat verzoeker over een perfecte herinnering van het gebeurde beschikt. Ter staving van zijn asielrelaas heeft verzoeker verschillende stukken neergelegd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft echter niet de minste aandacht voor deze stukken en bij het nemen van de beslissing heeft hij enkel rekening gehouden met het feit dat het feitenrelaas enkele vergissingen bevat. De bewijswaarde van de voorgelegde stukken wordt volledig genegeerd. Verzoeker meent aan de vier cumulatieve voorwaarden om de hoedanigheid van vluchteling te verwerven te voldoen.

In wat voorkomt als een tweede middel stelt verzoeker dat uit de bovenstaande uiteenzetting minstens dient besloten te worden dat verzoeker in aanmerking komt voor het subsidiair beschermingsstatuut. Bij de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut gaat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kort door de bocht door te stellen dat verzoeker zich zonder problemen in de hoofdstad Kabul kan vestigen. Verzoeker kent geen personen in Kabul, behalve verre familie waarmee nooit veel contact is gehouden. Het is niet realistisch te denken dat verzoeker bij deze familie opvang zou kunnen vinden. Tevens dient te worden opgemerkt dat de taliban wel degelijk aanwezig is in Kabul. Het mag duidelijk zijn dat verzoeker ook in Kabul niet veilig is voor de intenties van de taliban, als hij op straat zou worden herkend.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaar-

dig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. De oorzaak van de beweerde problemen van verzoeker met de taliban en de overheid zou immers liggen in de activiteiten van verzoekers broer bij de taliban (stuk 6, gehoorverslag CGVS 16/3/2012, p. 8, 9 en 10). Verzoeker weet echter niets over de activiteiten van zijn broer bij de taliban nadat hij in 1384 van Pakistan was teruggekeerd, noch wie de commandant van zijn broer was (stuk 6, gehoorverslag CGVS 16/3/2012, p. 9 en 10; stuk 3, gehoorverslag CGVS 6/9/2012, p. 2). Dit is echter niet aannemelijk, gezien verzoeker verklaart dat zijn broer hem elke maand bezocht (stuk 6, gehoorverslag CGVS 16/3/2012, p. 10). Bovendien verklaart verzoeker dat zijn broer vroeger voor hem werkte en dat hij zijn vertrouwenspersoon was (stuk 3, gehoorverslag CGVS 6/9/2012, p. 2). Tevens stelt verzoeker dat hij zijn broer probeerde te overtuigen de taliban te verlaten (stuk 6, gehoorverslag CGVS 16/3/2012, p. 10). Er kan dan ook redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij enigszins verklaringen zou kunnen afleggen omtrent de activiteiten van zijn broer bij de taliban.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt verder op fundamentele wijze ondermijnd door verschillende tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in zijn opeenvolgende verklaringen en dit meer bepaald met betrekking tot de kern van zijn problemen. Zo verklaart verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 3) dat hij door de taliban werd benaderd om de wapens in te leveren van toen hij nog commandant was bij Hezb-i Islami, waarna hij deze wapens ook effectief overdroeg. Enkele jaren later werd verzoeker door de taliban tweemaal meegenomen met de vraag om hen te helpen, maar verzoeker weigerde dit omwille van zijn gezin en omdat hij vond dat hij genoeg gestreden had. Hierop zou de taliban hem als spion bestempeld hebben en een arrestatiebevel uitgevaardigd hebben tegen hem. Verzoeker werd echter door een ex-mujahedin strijder die onder hem gewerkt had op de hoogte gebracht en besliste het land te verlaten. Voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen legt verzoeker echter volledig verschillende verklaringen af. Zo stelt hij daar de taliban te vrezen omdat hij na de dood van zijn broer zijn plaats niet wenste in te nemen en de wapens van zijn broer niet kon teruggeven. Daarnaast stelde hij ook de overheid te vrezen omdat hij niet inging op hun vraag om informatie te geven over de activiteiten van zijn broer bij de taliban (stuk 6, gehoorverslag CGVS 16/3/2012, p. 9, 11 en 12). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zowel zijn broer als de wapens en de overheid niet eens vermeldt in zijn asielrelaas voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 3). Verzoeker beantwoordt de vraag of hij nog problemen heeft gehad met de autoriteiten zelfs expliciet negatief (stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 3). Bovendien stelt verzoeker voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn broer in de achtste maand van 1389 (23 oktober – 21 november 2010) overleed (stuk 6, gehoorverslag CGVS 16/3/2012, p. 9). Op 12 mei 2011 verklaarde verzoeker daarentegen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn broer drie jaar voordien overleed (stuk 16, verklaring, vraag 30). Daarnaast stelt verzoeker in het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de taliban hem een week na het bezoek van Y. meenam (stuk 6, gehoorverslag CGVS 16/3/2012, p. 11). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat dit al na twee dagen gebeurde (stuk 3, gehoorverslag CGVS 6/9/2012, p. 8). Overigens merkt de Raad op dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nergens melding maakt van een tweede ontvoering door de taliban, in tegenstelling tot zijn eerdere verklaringen waar hij stelt dat de taliban hem tweemaal meenam (stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 3). Na zijn vrijlating zou Y. hem, althans volgens zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, drie dagen later opnieuw bezocht hebben (stuk 6, gehoorverslag CGVS 16/3/2012, p. 12). Tijdens het tweede gehoor stelt verzoeker daarentegen dat dit bezoek reeds de dag na zijn vrijlating plaatsvond (stuk 3, gehoorverslag CGVS 6/9/2012, p. 8). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de kern van zijn asielrelaas wel degelijk zeer duidelijk en geenszins tegenstrijdig is, stelt de Raad vast dat bovenstaande tegenstrijdigheden de kern van verzoekers asielrelaas

uitmaken, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat een aantal vergissingen net aantonen dat zijn verhaal waarheidsgetrouw en niet ingestudeerd is en stelt dat er een foutenmarge is tussen het beleven van feiten en de latere herinnering ervan, stelt de Raad dat van een asielzoeker verwacht wordt dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas werden voorgelegd, zijnde een taskara, een partijlidkaart, twee commandokaarten, een brief, twee foto's en een enveloppe geen bewijswaarde hebben.

2.4. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, die tot de elfde graad naar school ging, kan in beide landstalen lezen en schrijven en beschikt over een aanzienlijke hoeveelheid grond en appelbomen (stuk 6, gehoorverslag CGVS 16/3/2012, p. 4 en 6). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", update van 24 augustus 2011, p. 19 e.v.) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv.

ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bermbommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie aan die de bovenstaande vaststellingen weerlegt.

Het argument dat hij niet naar Kabul kan aangezien de taliban aanwezig is in Kabul, is gelet op het ongelooftwaardig asielrelaas niet relevant.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF